In zaak 14/79,

R. LOEBISCH, ambtenaar bij de Raad van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, Meidoornlaan 107, te deze vertegenwoordigd en bijgestaan door E. Lebrun, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij T. Biever, advocaat aldaar, Bd. Grande-Duchesse Charlotte 83,

verzoeker,

tegen

RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te deze vertegenwoordigd door J. Carbery, adviseur bij de juridische dienst van het secretariaat-generaal van de Raad te Brussel, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij N. van den Houten, directeur van de juridische dienst van de Europese Investeringsbank, Place de Metz 2,

verweerder,

betreffende een verzoek tot erkenning van het feit dat verzoeker een directeursambt van de rang A 2 bekleedt en derhalve rechtens moet worden ingedeeld in de rang A 2 met ingang van 1 april 1974, of tenminste van 4 mei 1978, en tot nietigverklaring van het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van het verzoek en de klacht die met het oog daarop zijn ingediend,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: A. Touffait, kamerpresident, P. Pescatore en Mackenzie Stuart, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: J. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Verzoeker is doctor in de rechten en gediplomeerd taalkundige van Duitse nationaliteit; hij trad op 1 februari 1958 — de dag van de oprichting van de instellingen van de EEG en Euratom — in dienst van de Raad te Brussel, nadat hij al sinds 3 september 1956 was tewerkgesteld bij de Intergouvernementele Conferentie en het voorlopig comité die belast waren met de redactie en de uitvoering van de Verdragen tot oprichting van de EEG en Euratom.

Na het in werking treden van het Ambtenarenstatuut werd hij overeenkomstig artikel 102, lid 4, sub b, hiervan per 1 januari 1962 bij de Raad aangesteld als ambtenaar van de rang LA 4, met de titel hoofd van een groep vertalers.

Per 1 januari 1973 werd hij bevorderd tot hoofd van de vertaalafdeling in de rang LA 3.

Op 30 april 1974 werd hem in een nota van secretaris-generaal N. Hommel meegedeeld dat hij vanaf 1 april 1974 „ter beschikking werd gesteld van directoraat-generaal A, directoraat II, Algemene werkzaamheden en vertaling, als hoofd van de talendienst."

Omdat zijn voorganger in dit ambt, H. Noack, ad personam in de rang A 2 was bevorderd, verwachtte verzoeker na zijn aanwijzing als hoofd van de talendienst, dat hij eveneens in de rang A 2 zou worden ingedeeld met terugwerkende kracht vanaf de dag van zijn „aanstelling". Toen dat niet gebeurde, diende hij op 12 mei 1978 bij het tot aanstelling bevoegde gezag een verzoek in om met ingang van 1 april 1974 te worden ingedeeld in de rang A 2. Op 17 mei 1979 diende hij een nieuw verzoek in om indeling in de rang A 2, uiterlijk vanaf 4 mei 1978, de datum van inwerkingtreding van verordening (Euratom, EGKS, EEG) nr. 912/78 van 2 mei 1978 tot wijziging van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen (PB L 119 van 1978, blz. 1).

Toen een antwoord op de klacht uitbleef, zodat overeenkomstig artikel 90, lid 2, van het Statuut moest worden aangenomen dat zij stilzwijgend was afgewezen, heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld, dat op 25 januari 1979 ter griffie van het Hof is ingeschreven.

De procedure heeft een normaal verloop gehad. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

2. voor recht te verklaren dat het ambt van hoofd van de talendienst van de wederpartij, waarin verzoeker is benoemd, een directeursambt van de rang A 2 is en dat derhalve verzoeker met ingang van 1 april 1974, of tenminste van 4 mei 1978, in de rang A 2 moet worden ingedeeld;

3. de wederpartij ertoe te veroordelen, verzoeker met ingang van 1 april 1974 of tenminste van 4 mei 1978, in te delen in de rang A 2;

4. de weigering van de wederpartij om verzoeker met ingang van 1 april 1974 of tenminste van 4 mei 1978 in te delen in de rang A 2, en de stilzwijgend genomen besluiten tot afwijzing van het verzoek en de klacht die met het oog daarop zijn ingediend, nietig te verklaren;

5. de wederpartij in de kosten te verwijzen.

De *Raad* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren en

— verzoeker te verwijzen in de kosten van het geding voor zover die krachtens de artikelen 70 en 95, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering niet ten laste van verweerder komen.

III — Middelen en argumenten van partijen

Ten aanzien van de ontvankelijkheid doen zich geen problemen voor. Ten gronde voert verzoeker twee middelen aan.

Het eerste middel is ontleend aan schending van artikel 5 en van bijlage I, deel A, van het Statuut en van het beginsel van de overeenstemming tussen ambten en rangen, alsmede aan ambten en rangen in de Europese administratie en van de goede inrichting van de diensten.

Dit middel bestaat uit twee onderdelen.

Eerste onderdeel

Schending van artikel 5 en van bijlage I, deel A, van het Statuut en van het beginsel van de overeenstemming tussen ambten en rangen

Verzoeker betoogt dat de Raad ten onrechte heeft geweigerd hem in te delen in de rang A 2, aangezien zijn functie overeenstemt met de standaardfunctie directeur en dus van de rang A 2; hij is immers aangesteld als hoofd van een dienst waarvoor hij geheel verantwoordelijk is en die 300 personeelsleden omvat, van wie 250 A-ambtenaren met een universitaire opleiding.

De *Raad* wijst er vooreerst op dat in de groep voor de talendienst uitsluitend ambten bestaan van rang LA 8 tot LA 3 en dat ook bij verordening nr. 912/78 van de Raad van 2 mei 1978 geen ambt van de rang LA 2 is ingesteld. Er kon dan ook geen sprake zijn van een vaca-

ture in de zin van artikel 4 van het Statuut, aangezien de standaardfunctie van directeur niet bestaat. De Raad herinnert er voorts aan, dat overeenkomstig artikel 6 van het Statuut het aantal ambten per rang in de begroting wordt bepaald. Alleen de begrotingsautoriteit kan derhalve een nieuw ambt creëren of een bestaand ambt omzetten in een ambt van een hogere categorie. Met betrekking tot de functie van hoofd van de talendienst heeft zij dat niet gedaan.

Met een beroep op 's Hofs rechtspraak (zaak 61/70, Vistosi, Jurispr. 1971, blz. 542; zaak 61/76, Geist, Jurispr. 1976, blz. 1349; zaak 21/68, Huybrechts, Jurispr. 1969, blz. 85; zaak 33/67, Kurrer, Jurispr. 1968, blz. 179) volgens welke alleen het hiërarchisch gezag bevoegd is ten aanzien van de inrichting van haar diensten, wijst de Raad de argumenten van verzoeker af en stelt dat alleen het tot aanstelling bevoegde gezag te oordelen heeft over de wenselijkheid om een ambtenaar van de rang A 2 aan het hoofd van de talendienst te plaatsen.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat door het vertrek van H. Noack een vacature ontstond in de zin van artikel 4 van het Statuut en dat artikel 6 van het Statuut niet relevant is, aangezien enerzijds het niet gaat om het instellen of omzetten van een ambt, maar om de erkenning dat het ambt van verzoeker overeenstemt met de rang A 2, en anderzijds omdat men geen beroep kan doen op praktische moeilijkheden om recht te doen.

Hij betoogt voorts dat met het ontbreken van de rang LA 2 in verordening nr. 912/78 uitsluitend wordt beoogd, het voor ambtenaren uit de administratie mogelijk te maken directeur van de talendienst te worden, dat wil zegen in de rang A 2.

Verzoeker betwist niet de stelling van de Raad over de inrichting van de diensten, maar voegt daaraan toe dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof het hiërarchisch gezag de door het Statuut aan de ambtenaren toegekende rechten moet eerbiedigen (zaak 61/70, Vistosi, reeds aangehaald); zaak 66/75, Macevicius, Jurispr. 1976, blz. 593; zaak 16/67, Labeyrie, Jurispr. 1968, blz. 411; zaak 48/70, Bernardi, Jurispr. 1971, blz. 175; zaak 35/72, Kley, Jurispr. 1973, blz. 679). Het argument van de Raad is derhalve irrelevant, daar deze, door een hoofd van de talendienst te benoemen, had besloten een ambt in te stellen, en dit ambt een directeursambt is. Want ten eerste oefent het hoofd van de dienst hiërarchisch gezag uit over zes afdelingshoofden en staat een afdelingshoofd logischerwijze onder het gezag van een directeur; ten tweede is het hoofd van de dienst de eerste beoordelaar van de zes afdelingshoofden; ten derde wordt in de beschikking van de Raden van 7 oktober 1963 — houdende omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden van de ambtenaren bij het secretariaat-generaal van de Raden van de Europese Gemeenschappen — het ambt van directeur omschreven als volgt: „leidt een belangrijke administratieve eenheid onder het rechtstreeks gezag van een directeur-generaal of — bij uitzondering — van de instelling zelf", en vormt de talendienst, waarbij 300 mensen tewerk zijn gesteld, een belangrijke administratieve eenheid.

Om aan te tonen dat zijn ambt wel degelijk thuishoort in de rang A 2, betoogt

verzoeker nog dat hij een bevordering heeft gekregen, aangezien hij op 1 april 1974 werd benoemd op voorstel van het bevorderingscomité, en dat overeenkomstig artikel 45, lid 1, van het Statuut een bevordering de overgang naar een hogere rang insluit. Weliswaar kan, overeenkomstig artikel 45, lid 2, van het Statuut, een overgang naar een andere rang — in casu de overgang van LA 3 naar A 2 — alleen plaatsvinden na een vergelijkend onderzoek, maar artikel 29, lid 2, van het Statuut bepaalt dat voor de rangen A 1 en A 2 „door het tot aanstelling bevoegde gezag een andere procedure (kan) worden gevolgd dan die van het vergelijkend onderzoek." Verzoeker stelt dat voor de aanstelling van een hoofd van de talendienst van de rang A 2 bij de andere Europese instellingen deze afwijking regel is geworden. Overigens impliceert een bevordering dat verzoeker zijn nieuwe tewerkstelling niet mag weigeren.

Verzoeker is tenslotte van oordeel dat het in deze omstandigheden niet van belang is dat de loopbaan van het hoofd van de talendienst niet voorkomt op de lijst van standaardfuncties en loopbanen van de groep van de talendienst. Waar het op aankomt is dat men bij het kwalificeren van een administratieve situatie de realiteit in het oog moet houden; anders gezegd het ambt van verzoeker moet worden ondergebracht in een van de standaardfuncties en dan komt alleen de standaardfunctie van directeur in aanmerking.

In zijn dupliek merkt de *Raad* vooreerst op dat, als verzoeker directeur zou worden, het secretariaat-generaal zou moeten worden gereorganiseerd; de talendienst behoort immers tot directoraat-generaal II, aan het hoofd waarvan al een directeur staat.

De Raad wijst de stelling van verzoeker af dat deze een ambt van directeur in de rang A 2 bekleedt, en betoogt dat verzoeker onvoldoende onderscheid maakt tussen enerzijds de aanstelling in een rang en de tewerkstelling in een ambt, en anderzijds de terbeschikkingstelling van een dienst. In dit geval is verzoeker ter beschikking gesteld en was er geen sprake van een aanstelling in het ambt van hoofd van de talendienst. Volgens de Raad zou verzoeker dit hebben erkend: in zijn verzoek aan het tot aanstelling bevoegde gezag schrijft hij immers: „... moge ik u verzoeken de omzetting van de thans door mij beklede post LA 3 in een post A 2 aan te vragen en goed te keuren." De erkenning zou besloten liggen in de woorden „omzetting van de thans door mij beklede post LA 3 ..."

De Raad voert tenslotte in dit verband nog aan dat „hoofd van de talendienst" geen ambt is in de zin van het Statuut en dat derhalve artikel 5 noch bijlage I, deel A, van het Statuut zijn geschonden.

Over de zaak-Macevicius waarop verzoeker zich beroept, zegt de Raad dat deze uitspraak slechts van toepassing is op ambtenaren die vóór hun integratie onder het Statuut uitdrukkelijk of stilzwijgend hun rang hadden verkregen. In dit geval heeft evenwel nooit een post van directeur van de talendienst bestaan, daar deze dienst geen directoraat is, maar juist een onderdeel van directoraat II onder het gezag van een directeur.

De Raad betwist voorts verzoekers argument betreffende zijn bevordering en

wijst erop dat verzoeker — die deel heeft uitgemaakt van het bevorderingscomité — vanzelfsprekend zijn benoeming had kunnen weigeren, te meer daar het ging om een keuze tussen hem en W. Van Royen; verder dat de functie van hoofd van de talendienst steeds was uitgeoefend door een ambtenaar van de rang LA 3, afgezien van de korte periode waarin H. Noack ad personam in rang A 2 was ingedeeld; en tenslotte dat het Hof in het arrest-Van Belle (zaak 176/73, Jurispr. 1974, blz. 1361) heeft beslist dat artikel 29 van het Statuut strikt moet worden uitgelegd en dat er geen recht op bevordering bestaat.

Tweede onderdeel

Schending van het beginsel van de hiërarchische ordening van ambten en rangen in de Europese administratie, en van de goede inrichting van de diensten

Verzoeker betoogt dat hij hiërarchisch gezag uitoefent over zes afdelingshoofden van de rang LA 3; het feit dat hij in dezelfde rang is ingedeeld, is daarom strijdig met het beginsel van de hiërarchische ordening. Bovendien is hij zelf ondergeschikt aan een directeur die wordt bijgestaan en, bij afwezigheid, vervangen door een afdelingshoofd; dit is in strijd met het principe van de goede inrichting van de diensten.

De *Raad* verwerpt dit argument en wijst erop dat geen enkele bepaling in het Statuut verbiedt dat een ambtenaar hiërarchisch gezag uitoefent over andere ambtenaren van dezelfde rang. Ter staving hiervan verwijst de Raad naar de rechtspraak van het Hof (gevoegde zaken 4 en 30/74, Scuppa, Jurispr. 1975, blz. 919).

De Raad is voorts van mening dat verzoeker zijn gezag kan uitoefenen daar hij in zijn rang de ambtenaar is met de langste diensttijd, te meer waar de zes afdelingshoofden, die verantwoordelijk zijn voor de zes taalgroepen, hem bij de taak behulpzaam zijn. Wat de ondergeschiktheid van verzoeker betreft, betoogt de Raad dat, afgezien van het feit dat verzoeker sinds zijn aanstelling altijd al ondergeschikt is geweest aan het gezag van een directeur, het het gezag is dat krachtens zijn inrichtingsbevoegdheid aldus heeft besloten, en dat verzoekers ondergeschiktheid niet kan worden geacht zijn loopbaan of gezagsuitoefening te schaden.

Verzoeker betwist de redenering van de Raad punt voor punt:

— Ten eerste: Dat het Statuut niet verbiedt dat een ambtenaar hiërarchisch gezag uitoefent over andere ambtenaren van dezelfde rang, is geen argument; er kunnen immers misbruiken ontstaan als het tot aanstelling bevoegde gezag zich in de plaats gaat stellen van het Statuut en aan een hoofd de hem toekomende rang weigert. Bovendien rijst dan onvermijdelijk de vraag welk criterium hierbij moet worden aangelegd: wanneer moet een hoofd in een hogere rang worden ingedeeld?

— Ten tweede: Het argument van de Raad betreffende de anciënniteit is niet ter zake, aangezien de hiërarchische ordening een hogere rang impliceert.

— Ten derde: Het arrest-Scuppa is in casu niet van toepassing. In dat arrest gaat het immers om de ondergeschiktheid tussen ambtenaren van een zelfde rang, van wie één belast is met een coördinerende taak. Verzoeker evenwel is niet belast met de coördi-

natie van het werk van de zes afdelingshoofden, maar met de leiding ervan; de afdelingshoofden zijn hem in het organisatieschema ondergeschikt en het niveau van hun werk verschilt van het zijne. Verzoeker heeft de bevoegdheid de zes afdelingshoofden te beoordelen, terwijl in de zaak-Scuppa het afdelingshoofd dat het hiërarchische gezag uitoefende, Scuppa, die eveneens afdelingshoofd was, niet te beoordelen had. Ter staving van dit middel beroept verzoeker zich op arrest 15/65 (Klaer, Jurispr. 1965, blz. 1349).

— Ten vierde: het argument dat het werk van de zes afdelingshoofden de taak van verzoeker verlicht, is irrelevant; immers, alle leden van een directoraat maken ook deel uit van een afdeling en zijn toch onderworpen aan het gezag van de directeur.

Subsidiair voert verzoeker bovendien nog aan dat door voornoemde verordening nr. 912/78 de omschrijving van de standaardfunctie van een ambtenaar van de rang LA 3 is gewijzigd; volgens artikel 13 van die verordening is die ambtenaar afdelingshoofd van een afdeling en niet langer hoofd van de afdeling.

Verzoeker leidt hieruit af dat het hoofd van alle afdelingen een directeur moet zijn, en dat de Raad bijvoegsel I bij het Statuut overeenkomstig verordening nr. 912/78 moet wijzigen, in plaats van het ter verdediging in te roepen. In die zin besliste het Hof al in het arrest-Maudet (gevoegde zaken 20 en 21/63, Jurispr. 1964, blz. 229) en in het arrest-Reynier & Erba (gevoegde zaken 79 en 82/63, Jurispr. 1964, blz. 539). Verzoeker heeft er dus recht op, te worden ingedeeld in de rang A 2.

Op de eerste twee tegenwerpingen van verzoeker antwoordt de *Raad,* dat de uitoefening van gezag door de ambtenaar met de langste diensttijd in zijn rang een algemeen erkend beginsel is van publiek en administratief recht; de Raad herhaalt dat een recht op bevordering niet bestaat.

Met betrekking tot de derde en vierde tegenwerping geeft de Raad toe dat de zaak-Scuppa verschilt van de onderhavige, maar betoogt dat het arrest-Klaer evenmin kan worden ingeroepen, aangezien in die zaak de EGKS nooit de rang A 1 van Klaer had betwist; deze laatste vroeg terecht dat hem taken zouden worden opgedragen in overeenstemming met zijn rang. De Raad voegt hieraan toe dat de talendienst in feite ondergeschikt is aan het hiërarchisch gezag van de directeur Algemene werkzaamheden en vertaling. Er bestaat dus een hiërarchische ordening tussen de ambten van de groep van de talendienst en het ambt van de directeur die verantwoordelijk is voor de talendienst. De Raad herinnert eraan dat de functie van hoofd van de talendienst geen ambt is in de zin van het Statuut en dat uit de functie dan ook geen recht op een nieuwe indeling voortvloeit.

Met betrekking tenslotte tot verordening nr. 912/78 wijst de Raad erop, dat de wijziging in de formulering („hoofd van een ..." tegenover „hoofd van de ...") ook geldt voor de rang LA 4 en dat daaruit geen overhaaste conclusies mogen worden getrokken, temeer omdat de Raad niet de bedoeling had om met die wijziging de loopbanen van de talendienst op te trekken.

De Raad besluit dat „aan het hoofd van directoraat II, Algemene werkzaamheden en vertaling, van de Raad een door het

tot aanstelling bevoegde gezag aangestelde directeur staat, die een daadwerkelijk hiërarchisch gezag uitoefent over de talendienst."

Tweede, subsidiair middel: schending van artikel 5, lid 3, van het Statuut en schending van het beginsel van gelijkheid van de ambtenaren en van het billijkheidsbeginsel

Ook dit middel bestaat uit twee onderdelen.

Eerste onderdeel

Schending van artikel 5, lid 3, van het Statuut

Verzoeker beschrijft opnieuw zijn werkzaamheden en bevoegdheden en betoogt dat deze niet in overeenstemming zijn met zijn loopbaan, daar hij in de rang LA 3 is gebleven.

De *Raad* herhaalt dat verzoeker slechts met een coördinerende taak is belast onder het gezag van een directeur, en dat de Raad geen ambt van rang A 2 heeft ingesteld. Overeenkomstig artikel 1 van het Statuut kan een aanstelling in de rang A 2 enkel geschieden bij schriftelijk besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag. De functie van verzoeker stemt derhalve overeen met de rang LA 3, zodat er geen sprake is van schending van artikel 5, lid 3.

Verzoeker betoogt dat men alleen maar behoeft vast te stellen dat een ambt van hoofd van de talendienst is ingesteld en dat verzoeker in dat ambt is benoemd, en dat hij mitsdien in de hiërarchische rangorde moet worden ingedeeld. De Raad beschikt weliswaar vrijelijk over het instellen van een ambt, maar als dat ambt eenmaal is ingesteld, moet het ook overeenkomstig het Statuut worden ingedeeld, en waar dit rechtens behoort, kan de administratie op dit punt niet vrijelijk beschikken.

Verzoeker betwist voorts de *omschrijving die de Raad van zijn functie geeft, en met name de term coördinatie;* hij verwijst naar zijn betoog aangaande het eerste middel; hij heeft de leiding over de zes afdelingen en is daar volledig verantwoordelijk voor.

De *Raad* herhaalt nog eens dat verzoeker in 1973 niet is aangesteld in een directeursambt, maar in een ambt van de rang LA 3, en dat niet hij de functie van directeur uitoefende, maar de directeur Algemene werkzaamheden en vertaling. De Raad betoogt dat verzoeker een coördinerende taak vervult, waartoe hij verwijst naar de met betrekking tot het eerste middel aangevoerde argumenten en naar het tweejaarlijkse beoordelingsrapport van verzoeker over de periode 1 november 1975-31 oktober 1977, waaruit volgens de Raad blijkt dat verzoeker coördinerende taken vervult onder het gezag van de directeur van directoraat II.

Tweede onderdeel

Schending van het beginsel van de gelijkheid van de ambtenaren en van het billijkheidsbeginsel

Verzoeker betoogt dat het hoofd van de talendienst van het Hof van Justitie, het hoofd van de dienst Vertaling en het hoofd van de Tolkendienst van het Parlement, en het hoofd van de Tolkendienst van de Commissie allen zijn ingedeeld in de rang A 2. Hijzelf is het enige diensthoofd met gezag over afdelingshoofden, die niet is ingedeeld in de rang A 2, en dus het slachtoffer van discriminatie.

De *Raad* acht dit argument niet ter zake, in de eerste plaats omdat elke instelling

vrij is bij de inrichting van haar diensten (gevoegde zaken 44, 46 en 49/74, Acton, Jurispr. 1975, blz. 383), en in de tweede plaats omdat bij de Commissie een hoofd van de afdeling „Vertaling: Algemene zaken", van de rang LA 3 is, die de werkzaamheden coördineert van de zes vertaalafdelingen, aan het hoofd waarvan telkens een afdelingshoofd eveneens van de rang LA 3 staat.

Bovendien geeft de aanstelling ad personam van H. Noack in de rang A 2 verzoeker geen recht op eenzelfde aanstelling; zijn verzoek is derhalve niets anders dan een verzoek om bevordering. Het recht op bevordering bestaat evenwel niet zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof (zaak 189/73, Van Reenen, Jurispr. 1975, blz. 454; zaak 25/77, De Roubaix, Jurispr. 1978, blz. 1089; zaak 5/70, Prelle, Jurispr. 1970, blz. 1081; zaak 77/70, Prelle, Jurispr. 1971, blz. 567), waaruit blijkt dat zelfs een ambtenaar die werkzaamheden boven zijn rang verricht, geen aanspraak kan maken op bevordering. Daaruit vloeit a fortiori voort dat een ambtenaar die zoals verzoeker niet dergelijke werkzaamheden verricht, in geen geval aanspraak daarop kan maken.

Verzoeker verwijst vooreerst naar zijn betoog met betrekking tot het eerste middel betreffende de vrijheid waarover elke instelling beschikt bij de inrichting van haar diensten, mits zij zich houdt aan het Statuut; hij betoogt vervolgens dat het voorbeeld van het hoofd van de afdeling „Vertaling: Algemene zaken" van de Commissie niet overtuigend is. Dat afdelingshoofd is niet bevoegd om de andere afdelingshoofden te beoordelen, en is uitsluitend belast met de coördinatie van het werk van de zes afdelingen; verzoeker daarentegen oefent hiërarchische rechten en plichten uit en draagt de gehele verantwoordelijkheid voor de zes afdelingen. De Raad hoort overigens te weten dat het ambt van hoofd van de talendienst moet worden ingedeeld in de rang A 2, want in het verslag van de groep Statuut van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers over de wijzigingen die moesten worden doorgevoerd bij verordening nr. 912/78 (het in bijlage ingediende document van de Raad R 269/77 (STAT 9) (FIN 59) van 9 februari 1977), wordt als argument tegen het instellen van een rang LA 2 aangevoerd dat de leiding van de talendienst ook moet openstaan voor ambtenaren uit de administratie.

Verzoeker betoogt tenslotte dat de opmerkingen van de Raad over het ontbreken van een recht op bevordering niet ter zake zijn, aangezien hij geen bevordering eist, maar een „erkenning in rechte van de hem toekomende indeling". Bovendien verschilt deze zaak van de aangehaalde zaken uit de rechtspraak; het gaat immers niet om werkzaamheden van een ambt dat hoger is dan hetgene waarin verzoeker is aangesteld, maar om de werkzaamheden van het ambt waarin hij is aangesteld. In tegenstelling tot een ambtenaar die belast wordt met de werkzaamheden van een hoger ambt, kon verzoeker zijn nieuwe werkzaamheden niet weigeren.

Verzoeker vraagt dus indeling in de rang die overeenkomt met het ambt waarin „het tot aanstelling bevoegde gezag hem formeel heeft tewerkgesteld", en betoogt dat dit recht door het Hof is erkend (zaak 102/63, Boursin, Jurispr. 1964, blz. 1413).

De *Raad* herhaalt zijn argument over de vrijheid van elke instelling bij de inrichting van haar diensten.

In verband met de indeling van de hoofden van de talendiensten bij andere instellingen onderstreept de Raad vooreerst dat het hoofd van de talendienst bij het Hof van Justitie ad personam is ingedeeld in rang A 2, en dat de functies van hoofd van de vertaaldienst, hoofd van de tolkendienst en hoofd van de talendienst niet dezelfde zijn. Alleen met de andere hoofden van een vertaaldienst kan een geldige vergelijking worden gemaakt.

De Raad herhaalt eveneens zijn argumenten betreffende de uitlegging van de door verordening nr. 912/78 ingevoerde wijzigingen, die uiteen zijn gezet bij de behandeling van het tweede onderdeel van het eerste middel.

Hij betoogt verder dat verzoeker wel degelijk een bevordering eist, aangezien hij in zijn verzoek zelf vraagt om omzetting van zijn rang LA 3 in A 2. Ingaande op de argumenten van verzoeker, stelt de Raad dat er in dit geval een verwarring bestaat tussen ambt in de zin van het Statuut en functie. Verzoeker bekleedt een ambt van de rang LA 3 en is belast met de functie van hoofd van de talendienst. De Raad onderstreept nog dat deze benoeming plaats had in 1974 en dat pas in 1978 een verzoek werd ingediend.

Hij is tenslotte van mening dat weliswaar uit het arrest-Boursin blijkt dat ieder ambtenaar recht heeft op de rang die met zijn ambt overeenstemt, maar dat in dit geval de functie die overeenstemt met het ambt van directeur, juist wordt uitgeoefend door de directeur van het directoraat II.

Verzoeker oefent derhalve niet de functie van directeur uit en heeft dan ook geen recht op een aanstelling in de rang A 2.

IV — Mondelinge behandeling

Partijen hebben ter terechtzitting van 20 september 1979 hun schriftelijk voorgedragen argumenten mondeling toegelicht en geantwoord op vragen aan het Hof.

Verzoeker heeft zijn stelling uiteengezet en getracht te bewijzen dat zijn werkzaamheden een ambt vormen, dat hij daadwerkelijk in dat ambt is aangesteld (hetgeen zou zijn bevestigd in de „Mededelingen aan het personeel" van 28 mei 1974) en dat hij mitsdien de rang moet krijgen die met dat ambt overeenstemt.

De gemachtigde van de *Raad* heeft geantwoord op vragen van de rechter-rapporteur over het gebruik van de term „mise à la disposition" (terbeschikkingstelling) van een dienst — de formulering die de administratie gebruikte bij de tewerkstelling van R. Loebisch in zijn huidige functie — en over verzoekers beoordelingsbevoegdheid ten aanzien van zijn collega's van dezelfde rang.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 25 oktober 1979 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift ingekomen ter griffie van het Hof op 25 januari 1979, heeft R. Loebisch, hoofd van de Talendienst van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld, ertoe strekkende hem te doen indelen in de rang A 2, alsmede een beroep tot nietigverklaring van de stilzwijgend genomen besluiten tot afwijzing van het verzoek en de klacht die hij daartoe had ingediend.

2 Verzoeker is op 1 februari 1958 als vertaler in dienst getreden van de Raad van Ministers. Op 25 mei 1973 is hij bevorderd tot de rang LA 3 en tewerkgesteld in het ambt van „hoofd van de vertaalafdeling". De talendienst van de Raad bestaat uit zes afdelingen — één voor elk van de zes officiële talen van de Gemeenschappen —, die elk worden geleid door een afdelingshoofd. De zes afdelingshoofden staan onder het gezag van het „hoofd van de talendienst, en deze weer onder dat van de directeur van directoraat II „Algemene werkzaamheden en vertaling", dat zelf ressorteert onder directoraat-generaal A van het secretariaat-generaal.

De functie van hoofd van de talendienst werd, tot zijn pensionering op 13 januari 1974, vervuld door H. Noack die *ad personam* was bevorderd van de rang LA 3 tot de rang A 2. Op 30 april 1974 ontving verzoeker van het secretariaat-generaal van de Raad de volgende nota:

„Nota aan R. Loebisch. Ik heb de eer u mede te delen dat u met ingang van 1 april 1974 ter beschikking wordt gesteld van directoraat-generaal A, directoraat II Algemene werkzaamheden en vertaling, als hoofd van de talendienst."

Zich beroepend op het feit dat aan zijn voorganger de rang A2 was toegekend, heeft verzoeker het tot aanstelling bevoegde gezag tweemaal gevraagd te worden ingedeeld in de rang A 2 met ingang van 1 april 1974 of tenminste van 4 mei 1978, de datum waarop het gewijzigde amtenarenstatuut van kracht is geworden. Tegen de stilzwijgende besluiten van het tot aanstelling bevoegde gezag om zijn beide verzoeken af te wijzen, heeft hij vervolgens beroep ingesteld bij het Hof en dit verzocht om, krachtens de volledige rechtsmacht die het bezit, vast te stellen dat zijn ambt een directeursambt is, en het tot aanstelling bevoegde gezag te veroordelen verzoeker in te delen in de met dat ambt overeenkomende rang, dat wil zeggen de rang A 2.

3 Aangezien partijen het zowel in feite als in rechte oneens zijn, moeten achtereenvolgens de beslissende elementen van het dossier worden onderzocht. Dit zijn: de strekking van de nota van 30 april 1974, de aard en de plaats in 's Raads organisatieschema van verzoekers huidige werkzaamheden, zijn beweerde discriminatie ten opzichte van zijn voorganger en tenslotte zijn eventuele recht op een bepaalde indeling of op een bevordering.

4 Bij de nota van 30 april 1974 is verzoeker „ter beschikking gesteld" van een directoraat „als hoofd van de talendienst". De strekking van dit document moet worden bepaald aan de hand van zijn werkelijke aard, ongeacht het opschrift en de bewoordingen ervan of de kwalificaties die eraan zijn gegeven. De nota van 30 april is een wijziging van de tewerkstelling van verzoeker in het belang van de dienst, die geen enkele invloed heeft op zijn indeling. De nota kan geen echte aanstelling zijn, aangezien de loopbaan van hoofd van de talendienst als zodanig niet voorkomt in de lijst van de loopbanen van de groep voor de talendienst.

5 Verzoeker is ambtenaar van de rang LA 3 gebleven, aangezien in het organisatieschema van het secretariaat-generaal van de Raad het ambt van hoofd van een vertaalafdeling en dat van hoofd van de talendienst beide zijn ingedeeld in de rang LA 3.

6 Thans moet worden nagegaan of de werkzaamheden van het hoofd van de talendienst van het secretariaat-generaal al dan niet overeenstemmen met de werkzaamheden waarmee een ambtenaar van de rang LA 3 normaal kan worden belast.

7 Verzoeker beroept zich in dit verband erop, dat de talendienst van de Raad een belangrijke administratieve eenheid is waar ongeveer 250 academici werken. Op dit argument moet worden geantwoord dat het Statuut niets bevat wat grond kan bieden voor de opvatting dat de indeling in een of andere rang afhangt van het aantal ondergeschikten of van hun bekwaamheid.

8 Verzoeker wijst voorts op het feit dat hij de hiërarchische meerdere is van de andere hoofden van vertaalafdelingen. Dit argument is niet ter zake voor

zover het gaat om de administratieve coördinatie van het werk van de dienst. Zo een coördinerende functie brengt immers niet per se de ondergeschiktheid mee van de ambtenaren op wie die coördinatie betrekking heeft, en het is heel normaal dat een ambtenaar van dezelfde rang daarmee wordt belast.

9 Verzoeker beroept zich ook op het feit dat hij hiërarchisch gezag uitoefent, doordat hij de beoordeling van zijn collega's verricht. Weliswaar bekleedt een beoordelaar meestal een hogere rang dan de ambtenaren wier kundigheden, prestaties en gedrag hij te beoordelen heeft, maar in het Statuut staat geen bindende bepaling in die zin. Logisch beschouwd, is het zeer wel denkbaar dat aan een ervaren ambtenaar met een lange diensttijd de beoordeling van ambtenaren van dezelfde rang wordt toevertrouwd. De eerste beoordelaar van de hoofden van de vertaalafdelingen moet dan ook niet noodzakelijk een directeur zijn.

10 Verzoeker heeft erop gewezen dat de betrokken functie vroeger werd vervuld door een ambtenaar van de rang A 2, welke rang overeenkomt met de functie van directeur. Te deze zij eraan herinnerd dat H. Noack, het vroegere hoofd van de talendienst, *ad personam* in de rang A 2 was aangesteld. A contrario kan hieruit worden afgeleid dat de functie zelf niet in A 2 is ingedeeld, aangezien verzoekers voorganger die indeling heeft verkregen dankzij een discretionaire bevordering wegens zijn persoonlijke verdiensten en waarschijnlijk omdat hij aan het einde van zijn loopbaan was.

11 Verzoeker ziet tenslotte in de houding van de Raad te zijnen aanzien een schending van het billijkheidsbeginsel: hij zou een directeursfunctie vervullen, hetgeen in de andere instellingen grond oplevert voor indeling in de rang A 2. Op dit argument moet worden geantwoord, dat elke instelling zelf over haar organisatieschema beschikt en bij de inrichting van haar diensten een ruime bevoegdheid heeft. Er dient op gewezen dat de Raad het nuttig heeft geacht aan het hoofd van de dienst van verzoeker een directeur te stellen — die overigens nog een andere administratieve eenheid leidt — en dat die dienst dus geen leiding ontbeert.

12 In werkelijkheid bestaat er derhalve geen statutair ambt waartoe verzoeker, zoals hij beweert, zou zijn bevorderd. Zelfs als een dergelijk ambt zou worden ingesteld als gevolg van herstructurering van het organisatieschema van de Raad, dan nog zou het tot aanstelling bevoegde gezag de vrijheid behouden om met het oog op een mogelijke bevordering verzoekers verdiensten te beoordelen.

13 De eisen van verzoeker zijn mitsdien ongegrond en moeten bijgevolg worden afgewezen.

Kosten

14 Krachtens de artikelen 69 en 70 van het Reglement voor de procesvoering zal elk van beide partijen de eigen kosten dragen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer)

rechtdoende:

1. Verklaart het beroep ongegrond.

2. Verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten zal dragen.

Touffait Pescatore Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 13 december 1979.

Voor de griffier

J. A. Pompe

De president van de Tweede kamer

A. Touffait